

Отже, суд робить оцінку висновку судово-психологічної експертизи виключно на базі його внутрішнього переконання, а також матеріалів справи і вільного використання законодавства. Експертиза проводиться лише в суді і тільки для суду. Судово-психологічну експертизу можна оцінювати, як найважливіше з багатьох джерел доказів, при цьому враховуючи її в комплексі з іншими загальними доказами та посилаючись або не посилаючись на її допомогу у рішенні яке виноситься безпосередньо по справі.

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 07.02.2018 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). Київ: Паливода А.В., 2018 236 С.
2. Гетманцев М. Правова природа висновку експерта в галузі права. Підприємництво, господарство і право. Київ, 2018 . С. 333-337.
3. Костицький М.В. Особливості проведення судово-психологічної експертизи в адміністративному процесі / *Науково-інформаційний вісник. Серія «Право»*. 2013. Випуск 8. С. 10-16.
4. Луцький М.І. Застосування психодіагностичних методів судово-психологічної експертизи в адміністративному процесі: *Збірник наукових статей*. 2013. С. 95-105.

Замула Дар'я Анатоліївна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Рибалкін А.О.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ОХОРОНА КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Конституція України обов'язково потребує спеціального правового захисту, так як згідно зі ст. 8 Конституції України вона має найвищу юридичну силу та закріплює найважливіші політико-правові цінності суспільства.

Необхідність охорони найважливішого закону у кожній країні виникла одночасно з виникненням перших конституційних актів. Україна не є виключенням. На думку вчених, стабільність конституційного ладу залежить від дотримання усіх законів, тим паче Основного – це Конституції України. Тому охорона і потрібна, щоб забезпечити стабільність в політичній, суспільній, економічній, духовно-культурних сферах життя.

Які ж варіанти інтерпретації охорони конституції існують в літературі? Найпоширенішим серед науковців є підхід, відповідно до якого розмежовуються поняття «охорона конституції» і «правова охорона конституції», тобто мова йде про широкий та вузький підходи до інтерпретації охорони конституції. Правова охорона конституції і є охороною конституції у вузькому розумінні. Охорона конституції розглядається як більш широке поняття, правова ж охорона є вузьким поняттям, що включає в себе тільки юридичні засоби [3, с. 212].

Правова охорона Конституції України, у широкому розумінні, здійснюється за допомогою спеціальних юридичних способів і засобів, якими виступають нормативно-правові й організаційно-правові механізми забезпечення правової охорони Конституції України. Сукупність нормативно- і організаційно-правових механізмів правового захисту Конституції України також прийнято називати гарантіями Конституції України [2, с. 72].

Загалом правову охорону конституції можна визначити як сукупність правових засобів (гарантій), за допомогою яких забезпечується реалізація конституційних норм і дотримання режиму конституційної законності [4, с. 1].

Правову охорону конституції слід розглядати саме в трьох аспектах: з одного боку, можна вести мову про захист і охорону конституції як особливого нормативного правового акта найвищої юридичної сили, який встановлює, закріплює і регулює найбільш важливі суспільні відносини з метою недопущення частих і необґрунтованих її змін; з іншого – про інституційне забезпеченні юридичного верховенства Основного закону як спеціалізованим органом конституційного контролю, так і другими, спеціально уповноваженими на це державними інститутами; з третього – про забезпечення внаслідок такої охорони стамобільності і незмінності громадських відносин, основи яких вона закріплює і регулює: принципів конституційного ладу, прав і свобод людини і громадянина, конституційно-правових принципів організації і функціонування держави і органів публічної влади і т.п [1, с. 33].

Тому, для забезпечення охорони конституційного ладу держави, конституційних принципів і

норм відповідними повноваженнями наділяються вищі органи державної влади (парламент, глава держави, уряд), створюються спеціальні органи правової охорони конституції (конституційний суд). Повноваження у сфері забезпечення верховенства конституції в Україні здійснюють і інші органи: Рада національної безпеки і оборони України, центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, суди, органи прокуратури, інші правоохоронні органи. Проте перелічені органи здійснюють в основному контроль (нагляд) за законністю у відповідних сферах суспільного життя, а не конституційністю. Забезпечення конституційності не є сутнісною характеристикою їх діяльності. Крім цього, поняття правової охорони конституції передбачає насамперед реалізацію відповідних повноважень щодо забезпечення верховенства конституції вищими органами державної влади. При цьому їх компетенція визначена нормами Конституції України. Виходячи з цього, організаційно-правовий механізм правової охорони Конституції України складає спрямована на забезпечення її верховенства організаційна діяльність таких суб'єктів як Верховна Рада України, Президент України і Конституційний Суд України [4, с. 2].

До форм захисту конституції не можна відносити весь охоронний потенціал правової системи, зокрема діяльність судів загальної юрисдикції (окрім випадків коли суди при здійсненні правосуддя здійснюють конституційний контроль), діяльність прокуратури, міліції, інших правоохоронних органів. Намагання обстоювати вживаннях одночасно і «захисту» і «охорони» конституції виглядає не зовсім вдалим. Стосовно всієї правової системи доцільним є розгляд охоронної функції права і того, як ця функція реалізується, а стосовно конституції говорити саме про «захист конституції». В такому випадку ми відходимо від розуміння того, що захистом конституції можуть займатись всі органи публічної влади і громадяни, оскільки їх роль в охоронній підсистемі права в цілому дійсно велика. Водночас захист конституції здійснюється спеціальними засобами, суб'єктами, інститутами та інструментами, які притаманні виключно конституції і не стосується жодних інших правових інститутів [3, с. 217].

Отже, для забезпечення стабільності конституційного ладу України є необхідність в існуванні організаційно-правових гарантій Конституції України. Відповідно до цих гарантій ніхто не зможе порушувати Основний Закон. Також, найважливішим є те, що завдання щодо гарантування верховенства Конституцій, як найвищого закону виконує Конституційний Суд України.

Література

1. Веніславський Ф.В. Правовая охрана Конституции как необходимое условие стабильности конституционного строя Украины / *Сравнительное конституционное обозрение*. 2010. № 2. С. 31-40.
2. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Конституційне право України: Підручник / за заг. ред. В.Ф. Погорілка. Київ: Прецедент, 2009. 344 с.
3. Таран Д.П. Захист конституції: основні сучасні підходи / *Форум права*. 2015. № 3. С. 212-218.
4. Цимбалістий Т.О. Правовая охрана конституції і права людини // Теоретичні засади та практика реалізації безпосередньої демократії в Україні: збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції. – Тернопіль: Галицький інститут ім. В. Чорновола, Підручники&посібники, 2009. С. 112-115.

Книш Софія В'ячеславівна
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – к.ю.н., доцент **Степаненко К. В.**
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ФІЗИЧНІ ОСОБИ ЯК СУБ'ЄКТИ МІЖНАРОДНОГО ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Крім класичних суб'єктів міжнародного публічного права існують і інші, правосуб'єктність яких залишається дискусійним питанням. В останні часи дослідники у галузі міжнародного права все частіше знаходять аргументи на користь включення в цей перелік фізичних осіб. До фізичних осіб належать зокрема: особи без громадянства (апатриди), іноземці, громадяни країни безпосередньо, біженці що знаходяться під юрисдикцією держави а також особи з подвійним громадянством. Фізичні особи наділені повністю всіма елементами правосуб'єктності на рівні національного права, окрім цього можна навести приклади того, що в деяких сферах міжнародних відносин фізичні особи виступають і як суб'єкти міжнародного публічного права.

Серед вагомих аргументів, за якими фізичні особи виступають як суб'єкти міжнародного публічного права, наводять такі: 1) індивіди мають право захищати свої права та основоположні свободи